
To Mennesker.

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "To Mennesker.", i: *Mindeudgave Digte*, side: 163, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

To Mennesker.

ENTEN

Idet han sprang i Sadlen: „Naar Slottet sover bedst,
da hører I min Banken.“ Saa spor ed han sin Hest.
„Hvad gør I saa, Hr. Jæger, naar laaset er min Dør?“
med Haan Prinsessen raabte. Langt borte lød det: Dør.

Hun lo kun ad hans Banken. Men da den var forbi,
da løb hun ud og ledte, hvor ej var Vej og Sti.
Der fandt han hende livløs i det isslagne Krat,
da sent i Gry han havde hendes Terne forladt.

ELLER

Idet han sprang i Sadlen: „Jeg banker paa jer Dør,
naar Natten har udslaget sit guldbesatte Slør.“
„Herr Ridder, den er laaset.“ Han lo: „I bli'r min Brud,
før Morgenvinden blæser de sidste Stjerner ud.“

Hun lo kun ad hans Banken, men da den stilned brat,
løb angst hun ud og søgte i Skov, ved Siv, bag Krat.
Da hørte hun en Latter: „Vel mødt, min søde Brud!“
og Morgenvinden blæste de sidste Stjerner ud.